

De Heiland draagt Zijn kruis

Hermann Friedrich Kohlbrugge

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 28

1. Het verlangen van alle volken	John Flavel
2. Het geneesmiddel tegen moedeloosheid:
geloof in Jezus Christus	William Bridge
3. De Bijbel spreekt voor zich (deel 1)	Thomas Manton
4. Bekering in de praktijk (deel 2)	Thomas Manton
5. Blijdschap in de hemel	Edward Payson
6. De triomf van het geloof	Thomas Halyburton
7. De bevindelijke kennis van Christus	John Elias
8. De Heiland draagt Zijn kruis	Hermann Friedrich Kohlbrugge

Jaargang 28 – nummer 8 – juli/augustus 2026

Toelichting foto omslag:

Het dragen van een kruis aan een ketting is voor velen het symbool van christen zijn. Soms met meer, soms met minder besef van de betekenis. Hermann Friedrich Kohlbrugge drukt ons deze betekenis opnieuw op het hart. 'U kent de gouden keten van het heil, die Hij uit Zijn banden gesmeed heeft.' Hij laat in deze preek zien hoe in het dragen van Zijn kruis onze Heiland de keten van roeping, rechtvaardiging, en verheerlijking voor ons gesmeed heeft. Hij roept ons op om daarbij te leven. 'Golgotha laat zich ook nu nog vinden.'

Bronvermelding:

Passionspredigten 9, gehouden 's morgens op 21 maart 1847.

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

De Heiland draagt Zijn kruis

'En zij namen Jezus, en leidden Hem weg. En Hij, dragende Zijn kruis, ging uit naar de plaats, genaamd Hoofdschedelplaats, welke in het Hebreuws genaamd wordt Golgotha.'

(Johannes 19: 16b en 17)

Kom hierheen, u allen die vermoeid en belast zijt. Ik zal u het liefelijk Evangelie preken ten spijt van duivel, zonde en dood, zodat onze harten, hoe ook terneergeslagen, vrolijk worden in onze Heere en God. Laat ze vervuld worden met een goed vertrouwen op Hem in de hoop van de heerlijkheid, die aanstaande is, om geopenbaard te worden aan ons, die op Zijn goedertierenheid wachten.

De tekstwoorden leiden uw aandacht vanzelf; immers u leest het en hebt het gehoord:

1. Zij namen Jezus, en leidden Hem weg;
2. Hij droeg Zijn kruis;
3. Hij ging uit naar de plaats, genaamd Golgotha.

1. Zij namen Jezus en leidden Hem weg

Pilatus besluit

Zij namen Jezus. Ze namen Bar-Abbas niet. Zó moest het geschieden. Pilatus is er in zijn geweten van overtuigd geworden: de man die daar vóór mij staat, is de Zoon van de waarachtige God. 'Ik ken Hem niet en wil Hem ook niet kennen. Hij is de Koning over Wie de gewijde schriften van de Joden zoveel voorspellen. Deze Jezus is in een bijzondere betekenis een Rechtvaardige. Hij kan onmogelijk van deze wereld zijn.'

Maar de liefde tot het zichtbare, de liefde tot een vergankelijk stuk goud en zilver, de liefde tot zijn ambt als stadhouder van Judea, de argwaan van keizer Tiberius (14-37 na Christus) bij wie de Joden hem gemakkelijk zouden kunnen aanklagen, brachten Pilatus ertoe, dat hij de priesters en het volk ter wille was, hoewel hij wist dat zij Jezus uit afgunst uit de weg wilden ruimen. Daarom staat er ook niet

zonder reden: 'En Pilatus oordeelde, dat hun eis geschieden zou, en hij liet hun los dengene, die om oproer en doodslag in de gevangenis geworpen was, welken zij geëist hadden; maar Jezus gaf hij over tot hun wil' (Lukas 23: 24-25). Maar het is met hem gegaan zoals het met mensen in het algemeen gaat als zij niet willen beseffen dat een mens niet alleen bij brood leeft, maar bij alle woord dat door de mond Gods uitgaat. Pilatus liet zich op zijn Romeinse rechtvaardigheid voorstaan en hij was bang voor de Joden en wilde in de gunst bij de keizer blijven. Van toen af had hij echter onophoudelijk met oproer van de Joden te kampen. Hij wist het immers dat hij met een Onschuldige te doen had en dat dus het volk niet alleen een moord op Jezus pleegde toen Pilatus Jezus voor de kruisdood overgaf. Maar hij wist het ook dat hij uit vrees voor oproer en ongenade alle wetten van gerechtigheid overtrad. Nooit heeft hij de gunst van het volk kunnen winnen. Ten slotte werd hij door de Joden bij een andere gelegenheid aangeklaagd, want hij werd door de Joden gehaat. Vier jaren lang is God nog lankmoedig over hem geweest. Na die vier jaar verloor hij zijn ambt en moest hij naar Rome om zich voor de keizer te verantwoorden. Op die reis sloeg hij in wanhoop de hand aan zichzelf. Dat waren de handen die hij op Gabbatha meende rein gewassen te hebben.

In dezelfde tijd moest ook Kájafas het beleven, dat hij uit zijn ambt ontzet werd. Om zelf hogepriester te blijven had hij de waarachtige Hogepriester tot de dood schuldig verklaard. En Herodes, die de Heere bespot had, zag zich samen met zijn vrouw Herodias – zij had Johannes de Doper laten doden - tot een altijddurende verbanning veroordeeld. Dat elke ongerechtigheid straf met zich meebrengt, wist Pilatus net zo goed als alle andere mensen dat sinds jaren wisten. Hij wilde het echter voor zichzelf niet weten, dat zelfs hij de ongerechtigheid en de leugen liefhad. Hoe onzeker zichtbare dingen zijn, wist hij ook wel. Maar hij meende dat er voor hem toch geen gevaar in schuilde, omdat hij zo'n grote macht had. Hij koos het kortstondig genot van de zonde boven de weg van de gerechtigheid. En zo gaf hij Jezus over aan wat de Joden wensten. Zijn soldaten namen Jezus en leidden Hem weg.

God beschikt

Zó moest het echter zijn. De (schijn)gerechtigheid van de mens is te schande geworden, maar Gods gerechtigheid is heerlijk aan het licht gekomen. De almachtige en sterke God heeft het proces gewonnen, maar wij hebben het verloren. Met onze macht is het niets gedaan en met ónze gerechtigheid is het uit en voorbij. Wij hebben niets meer te zeggen.

Laten we de hand maar op de mond leggen, ons diep verootmoedigen in stof en as en ons toch erin verheugen, dat de zaligheid van onze God en van Zijn Christus is. Hij heeft het alléén in Zijn hand zalig te maken en te verdoemen. Nu Hij het in Zijn hand heeft zalig te maken, zal ieder die zich in zijn verlorenheid tot Hem wendt, zalig zijn en blijven. Nu Hij het in Zijn hand heeft te verdoemen, kan geen duivel meer verdoemen. Al diens verdoemen zal niet meer schaden. Maar iedereen die de Heere rechtvaardig vrij en rein gesproken heeft, moet rechtvaardig, zalig, vrij en rein.

Gods liefde overwint

De eeuwige liefde heeft de overwinning behaald. Die liefde heeft het bewezen, dat niemand zijn zaligheid zoekt, dat geen mens wil zalig worden, maar veeleer al zijn heil prijsgeeft, verwerpt, bespuwt, hoont en ten laatste doodt. Waarom? Alleen om op eigen voeten te kunnen blijven staan, om eigen wil te kunnen doordrijven, eigen lusten te dienen, het kortstondig genot van de zonde te hebben en dus handhaaft de mens zichzelf als een god in zijn eigen tempel en stelt hij Gods wet en ook Gods waarheid terzijde.

Ja, de eeuwige liefde heeft getriomfeerd. Zij heeft het bewezen: 'Het is alles uit Mij, Ik red u, Ik heb u volkomen vrijwillig en zonder geld verlost. Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken uit louter barmhartigheid en goedertierenheid. Nu ziet u wat Mijn genade is. Ik sla uw ongerechtigheid niet gade. Zoals een moeder haar kind om zijn onreinheid niet verwerpt, maar het schoonmaakt, zo verwerp Ik u ook niet om uw onreinheid, maar Ik heb u rein gewassen in mijn vrijwillige liefde. Toen u Mij niet kende, kende Ik u; toen u naar Mij niet vroeg, ben Ik u

uit de eeuwigheid verschenen. Toen u Mij niet zocht, ben Ik door u gevonden. U verwierp Mij, Ik nam u op; u oordeelde Mij des doods schuldig, ik verklaarde u voor het eeuwige leven geschikt. U riep: 'Aan het kruis met Hem!' Ik riep: 'In het paradijs met hem!' U sloeg Mij in het Aangezicht, Ik gaf u Mijn vredekus. U overlaadde Mij met hoon en spot, Ik bedekte u met genade en eer. U kroonde Mij met doornen, Ik kroonde u met Mijn heerlijkheid. U hebt Mij uitgedost met een purperen mantel en een rietstok, Ik heb u voorzien van mijn volle wapenrusting, opdat u kunt bestaan in de boze dag en Ik heb u geschikt gemaakt om met Mij te heersen op Mijn troon. U hebt Mij gedood en op datzelfde moment heb Ik u uit uw dood opgewekt. In plaats van uw dood ben Ik gestorven. Uw dood is in Mijn dood gedood. En nu ben Ik uw leven. En zo waarachtig als Ik uw leven ben, wees niet bang, beef niet, want Ik leef en u zult ook leven.'

Gods wil gebeurt

Geliefden, in de ark des Verbonds, beeld van het lichaam van onze Christus, lag het kostbare wetboek. Dat is het Boek van Gods wil over onze verlossing. Die wil kon ons niet behagen. Wij hebben immers de 'vrije' wil lief, die eerder een slaafse wil van de duivel is en zeker niet de zoete vrijmacht van God. Maar die wil behaagde de Heere en in Zijn hart was het die wil te volbrengen. Dat is de wil waardoor wij geheiligd en behouden zijn. Daarom rustte op Jezus de heerlijkheid van God, de heerlijkheid van de genade. Die valt ten deel aan buitenstaande armen en ellendigen, aan mensen die vanwege hun zonden beven en sidderen en naar genade dorsten.

Hoezeer hebben de engelen ernaar verlangd in die heerlijkheid en macht van liefde en genade in te zien! Maar door en door proeven en smaken hoe goed en vriendelijk de Heere is, dat kunnen engelen niet. Dat is aan ons, verlorenen en doemwaardigen, gegeven. Te mogen zingen en zeggen 'Hoe kostelijk zijn mij, o God, Uw gedachten! Hoe machtig vele zijn haar sommen', dat is alleen aan ons gegeven. We zullen het zingen als we het verrassende van de macht van Zijn liefde ervaren zoals Maria, toen tot haar gezegd werd: 'Vrees niet, gij hebt genade bij God gevonden'.

Gods wil volbracht

'Zij namen Jezus en leidden Hem weg.' Dat staat er over de soldaten geschreven. En toch hebben zij niets anders gedaan dan wat Gods hand en raad vooraf bepaald had wat gebeuren zou. Zijn hand heeft het zo beschikt, Zijn raad heeft het zo geleid, en niet alleen zo geleid, maar ook zo besloten. God heeft Jezus genomen en Hem weggeleid zoals geschreven staat: 'Hij heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven'. Waar moet het anders met ons heen, als dit niet waar was? Geef mij grond waarop ik sta om niet weg te zinken in mijn verlorenheid, in mijn ontevredenheid over mijn zonden! Hier heb ik de grond: Jezus heeft Zich laten nemen, heeft Zich laten wegleiden als een lam dat de slachter neemt en wegleidt naar de slachtbank. En net zo goed was Hij als een leeuw gezien vanuit de grootsheid van de hemel. Alles kon Hij verscheuren, maar Hij was gekomen om te genezen. Mij, u en iedereen die door de oude slang die de wereld verleidt, gebeten was zodat de eeuwige dood volgen moest. Wij hebben ons door de duivel laten meevoeren en wegleiden waarheen hij wilde. Maar onze Heere wilde ons terug hebben en naar het hart van Zijn Vader brengen. Hij wilde ons verbergen in Zijn wonden. Hij wilde voor ons eeuwig leven, eeuwig heil, eeuwige verlossing door Zichzelf tot stand brengen. Daarom liet Hij Zich nemen. Daarom heeft Hij Zich laten wegleiden. En hoe liet Hij Zich wegleiden?

2. Hij droeg Zijn kruis

Hij bezweek eronder

Een zware balk met in het midden een zitplank droeg Hij op Zijn doorwonde rug en schouder. De dwarsbalk zag Hij voor Zijn ogen. Zijn uitgestrekte handen waren aan deze dwarsbalk vastgebonden. Zó droeg Hij Zijn kruis. Hij heeft het gedragen, geliefden! Het is geschied. Het is historische werkelijkheid. Hij heeft het gedragen! Ja, gedragen. Onderweg bezweek Hij onder de last. Ja, Hij bezweek onder de last. Hij, Die alle dingen draagt door het Woord van Zijn kracht. Hoe kon het toch dat het stuk hout zo zwaar werd voor Hem, Die alle dingen door het Woord van Zijn kracht draagt? Hij heeft gevoeld, wat het hout betekende: 'Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt!'

O, als wij de last van deze vloek, van dit door God vervloekt zijn (omdat wij niet gebleven zijn in al de woorden van de Wet om die te doen) voelen zoals Hij die gevoeld heeft, wij hielden het geen seconde uit. Maar God zij dank, dat wij die niet zó kunnen voelen als Hij die gevoeld heeft. Hij, mens in onze plaats, op Wie God al onze ongerechtigheden heeft doen aanlopen.

Ook al zitten we te sidderen voor de razernij van de macht der zonde en menen te zullen verstikken onder haar last, Hij houdt ons nochtans staande. Al zouden we het aangezicht willen bedekken en in tranen uitbarsten vanwege onze onmacht en vanwege onze diepe innerlijke goddeloosheid, Hij houdt ons staande, zodat het laatste schemerlicht van de hoop in ons niet wordt gedoofd. Hij maakt het zo, dat daar Zijn olie gevoeld wordt in het sidderende gebeente, dat daar in het doorwonde hart de liefde Gods „nochtans” ontvlamt tot lof van Zijn eer.

Ja, Hij heeft het verdiend, dat het midden in onze nacht licht wordt, dat wij vervuld worden met vertroosting in onze troosteloosheid, dat de hemelse zoetheid van Zijn genadige woorden de duivel op de vlucht slaat, die zijn spel met ons wil spelen en ons beschimpt en bespot. Maar wie heeft Hém vertroost, wie heeft Hém gezegend, toen Hij Zijn kruis droeg? Ach, wees barmhartig, soldaten, nu jullie zien dat Hij niet meer verder kan en neem het kruis van Zijn doorwonde schouders af. Daarvoor zullen jullie dan een ‘Vader, vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen’ ontvangen.

En opnieuw, wees onbarmhartig voor Simon van Cyréne en dwing hem het kruis achter de Heere te dragen. Dan zal de Heere voor Simon barmhartig zijn en hem als loon geven, dat hij de vader is van twee lichtende sterren voor de troon der genade. (Zijn zonen worden immers met ere genoemd in de Bijbel als kinderen Gods). Maar hoewel Hem het hout van de rug is afgenomen, toch gaat Hij verder als een worm en geen man, beladen met de vloek. Dat wil zeggen: met de eeuwige verwerping van voor Gods aangezicht, een verwerping die ons rechtvaardig voor eeuwig had moeten treffen.

Eigenlijk droeg Hij ons kruis

2.2 Ja, Hij droeg Zijn kruis. Wat, Zijn kruis? Was het dan niet óns kruis? Ja, het was ons kruis. Maar als wij het hadden moeten dragen, zouden we bij het zien van zo'n kruis al zijn gestorven. Jazeker, onze vloek was het, ónze smaad, ónze schande, ónze dwaasheden, ónze zonden, ónze ongerechtigheden. Want onrechtvaardigen en dwazen zijn wij en niets anders. Er is niets zó dwaas als de duivel wel te geloven, maar God niet. Niets zo dwaas als de wereld en de zonde te dienen, maar God niet.

Niets zo dwaas als zichzelf te eren, maar God niet. Onze hele levensgeschiedenis is in de ogen van God en van Zijn heilige engelen een carnavalsverhaal met al haar verborgen ongerechtigheid, openbare zedeloosheid, slapheid en vodderige verkleedpartijen. Het is echt theater op weg naar de hemel. Voor God en Zijn heilige engelen zijn wij allemaal narren en gaan we hand in hand met de duivelen. O, het schandelijke van ons gedrag, van ons geaardheid en onze twijfel, van ons ongelooft, van ons 'leeg van God en zonder God zijn', wie kan dat in woorden uitdrukken? O, de smaad, waarmee wij onze God honen tot grote vreugde van alle geestelijke en helse machten, wie kan het beschrijven? Krónen dragen wij, maar wij laten ons door de duivelen papieren mutsen op het hoofd zetten. Stérker dan Simson zijn wij, maar wij laten ons door Delila de haren afsnijden.

'Eis', zegt God tot ons, 'Ik zal het u geven! Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vervullen naar Mijn Verbond met u; niets zal u ontbreken. Wat u bidt in Mijn Naam, dat zal Ik doen', maar onophoudelijk lopen we God voor de voeten en kunnen we niet wachten. We lopen voor God uit en het gevolg daarvan is dat het ons vlees verscheurt. Met God bezitten wij hemel en aarde, maar wij staan verlegen als ons een euro voor morgen ontbreekt. Wij zijn tot reinheid, vrijheid en orde geboren en wij kunnen alles, maar deze reinheid, vrijheid en orde bewaren, daarin slagen we niet. Wij zijn tot alles in staat, maar vragen ondertussen altijd: 'Waar moet het vandaan komen?' Wij hebben de volheid, maar om te drinken gaan we altijd naar 'bakken die geen water houden'. Hoeveel zou ik hierover nog kunnen zeggen, maar iedereen die de wet van zijn God hoger schat

dan zichzelf, weet net zo goed als ik, dat het vóór en na de bekering bij het oude gebed moet blijven: 'Wees mij genadig, o God, en straf mij niet in Uwen toorn!' Ik moet aan het kruis, o God, ik heb het verdiend. Míjn kruis is het, maar wat heeft deze Rechtvaardige gedaan?

Hij had ons eeuwig lief

En toch: Zijn kruis is het, al is het ook mijn kruis, want ik heb het verdiend de vloek, de eeuwige schande, de eeuwige smaad te dragen. Ik heb het verdiend daaronder voor eeuwig om te komen, maar toch: Zijn kruis. Zó heeft het de eeuwige Liefde behaagd. Wat het mijne is, werd het Zijne. Wat het Zijne is, werd het mijne.

Geliefden, wat een liefde is de liefde van Christus. Hoe zullen wij die roemen, als wij Hem zien zoals Hij is. Ja dan, dan pas zullen wij het werkelijk voelen wat het betekent en zeggen wil: mίjn kruis werd Zijn kruis. Hier in het aardse leven weten wij nog niet wat wij worden zullen. Maar dat Hij het onze tot het Zijne heeft gemaakt en het Zijne tot het onze, daarover moeten wij toch heilig lachen. Ook al deden wij het net als Abraham, die op zijn aangezicht viel en lachte, toen Christus hem beloofd werd. Hij meende immers, dat het uit hem toch wel niet mogelijk zou zijn. En u allemaal: lach van loutere vreugde Gods, U, voor wie het bijna onmogelijk lijkt te zijn, dat de Hoge en Verhevene, net als wij, als mens úw kruis gedragen heeft, want dat heeft Hij werkelijk gedaan. Uw smaad is van u genomen; uw schande is weg, u bent met eer en heerlijkheid bekleed. Al kunt u het niet geloven, u móet het toch geloven: want het is geschied. Het is openbaar geworden: geen zonde is zó machtig; dat Zijn liefde en genade niet nog machtiger zijn zou. Al wil de duivel u wegvooien waarheen hij wil, hij kán het niet meer. Al volbrengt hij zijn wil helemaal, hij heeft toch niets voortgebracht dan ongerechtigheid. Hier is een geweldige gerechtigheid die aan de duivel zijn ongerechtigheid wel weet voor te houden. Toentertijd heeft de Heere Zich laten nemen en laten wegleiden, waarheen alle mensen en alle duivelen Hem wilden brengen.

Maar God speelde ook mee. Hij liet Jezus nemen en wegleiden waarheen Hij wilde om ons in Jezus te nemen en weg te leiden naar

waar de duivel niet kan komen. De duivel mag ons proberen te grijpen op de weg, maar de God Jakobs roept ons toe: 'Vrees niet, gij wormpje Jakobs, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne'. Onze Goël en Doorbreker is een Beschutting en Schild, Hij gaat vóór ons heen en is achter ons. Hij laat Zich de Zijnen niet ontnemen. Toen Hij genomen en weggeleid werd, toen nam Hij ons mee en leidde ons door alles heen naar het hart van God de Vader. Daar zijn wij veilig en kunnen we rustig slapen. Hij stelt ons op een rots, die de vijanden te hoog is.

Luthers zalige ruil

Ja, Hij droeg Zijn kruis. Zoals Hij het in Gethsémané ondervond, toen Hij zei 'Indien gij Mij zoekt, zo laat deze heengaan', zo is het ook op de weg naar Golgotha toen Hij Zijn kruis droeg. Dat wil toch niets anders zeggen dan Uw vloek is Mijn vloek; uw smaad Mijn smaad; uw schande Mijn schande; uw schuld Mijn schuld; uw straf Mijn straf. Ik ruil met u, verslagen hart. Ik ruil met u, verbrijzelde ziel. U zult niet meer treurig en zo diep bedroefd zijn. Roem, onvruchtbare, en juich in de vreze Gods. Ik ben hier met de macht van Mijn liefde. Ik zweer u: wees gezegend met Mijn zegen en wees een zegen. Al wat u beangstigt, is voor Mij. En al wat u vrolijk maakt, dat zal voor u zijn. Uw schuld heb Ik op Mij genomen, u bent vrijgesproken. Wie zal verdoemen? Uw smaad heb Ik van u genomen en u zult niet te schande worden.'

Beleven we onze kruisen toch anders!

O, geliefden, wat noemen wij 'kruis'? De gevolgen van onze zonden. Er is nog een ander kruis: een doorn in het vlees, een engel des satans, die met vuisten slaat. Maar beide kruisen heeft Hij tot één kruis gemaakt en als het Zijne gedragen, zodat Hij eronder bezweek. Laat u toch geen schrik en vrees aanjagen door het inwendige of uitwendige kruis. Houd in gedachtenis dat Hij Zijn kruis droeg. Alles moet nu ten goede meewerken. Alles wat ons zo veel tranen gekost heeft en ook nu nog kost, het is alles een band met het kruis, die door de hand van onze grote God en Redder om ons gelegd wordt.

Alles met het doel dat de schatten van Zijn genade, de onnaspeurlijke rijkdom van Zijn liefde, de macht en de volheid van Zijn heil, die Hij in ons gelegd heeft, goed bewaard blijven. In ons, breekbare vaten.

Alles met het doel dat wij wondertekenen en getuigen zijn van Zijn genade die 'alle instrument, dat tegen ons bereid wordt', overwint. In ons en voor ons uit. Sinds Hij Zijn kruis heeft gedragen, zijn wij verzekerd van de eeuwige eer zoals Hij gezegd heeft: 'Die Mij eren, zal Ik ook eren'. En u kent de gouden keten van heil, die Hij uit Zijn banden gesmeed heeft: 'Die Hij te voren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt. Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn? (Romeinen 8: 30- 31).

De onstuimige wateren van de Rode Zee zullen muren voor ons zijn, de zee zal droge grond voor ons zijn, de nacht zal een dag voor ons zijn. Toen Hij Zijn kruis droeg, heeft Hij ons erdoor gedragen. En wat zal dat hele leger, dat ons vervolgt? Hij stoot in de raderen van de wagens en ze zinken als lood in de diepte. Het uur van de volkomen verlossing is niet ver meer: de Egyptenaren, voor wie wij zo bevreesd zijn, zien we in eeuwigheid niet weer. En wij zingen het lied: 'Zij zijn gevallen, maar wij zijn staande gebleven'. Daarvoor zal de overste Leidsman van ons geloof alle dank ontvangen. Hij heeft het gedaan, toen Hij Zijn kruis droeg. Ons kruis was het, maar het moest Zijn kruis worden. Zo wilde de eeuwige Liefde het, Die ons met Zich wilde kronen in eeuwige heerlijkheid op de dag, toen Hij Zich overgaf voor ons, uitging voor ons, de weg naar Hoofdschedelplaats betrad voor ons.

3. Ja, Hij ging uit naar de plaats, genaamd Golgotha

Hij ging uit met Zijn kruis op de schouder. Hij verliet de stad Gods, Zijn stad, waarin Hij de grote Koning was, waar Hij vijf dagen eerder Zijn Koninklijke intocht gemaakt had. O, wonder van eeuwige barmhartigheid: Hij ging Zijn stad uit om ons met Hem te laten ingaan in Zijn stad, in Zijn Jeruzalem dat Boven is. Hij ging uit met Zijn

kruis op de opengereten schouder om ons als een vrijwillig volk in vol ornaat en koninklijke luister juichend Zijn stad te laten binnentrekken, want er is ons genezing geworden door Zijn striemen. We gaan het paleis in dat ons God bereid heeft en geen mens. Door Zijn uitgaan is ons de ingang bereid: de blijde ingang tot de eeuwige heerlijkheid. Het is de vrijmoedige toegang door de Heilige Geest naar het hart van een Vader Die Zich over Zijn kinderen zo hartelijk ontfermt. Zijn uitgaan maakt de voeten van de predikers der gerechtigheid zo liefelijk als ze preken: 'Vrees niet Sion, uw God is Koning'. Naar binnen, naar binnen, er is nog plaats! Onze God en Koning heeft een ruim, zeer ruim hart en Zijn hemelzaal bevat van nu aan 144.000 en dan nog een schare die niemand tellen kan.

Ja, Zijn uitgaan heeft gemaakt, dat het toegeroepen woord niet bedriegt: 'De Geest en de bruid zeggen: kom! En die het hoort, zegge: kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet'.

Eruit! Eruit!

'Eruit! Naar buiten, u!' Zó klonk het in het paradijs. Ga uit, het vijandige leven in vol moeite en zorgen, vol smarten en tranen. Ga uit met het zondigende 'ik', met het zondigende hart, met de zondigende lichaamsdelen. U hebt de heerlijkheid Gods verloren. Ga uit, de dood in, in een vervreemd-zijn van het leven uit God. De weg tot de Boom des levens is voor u gesloten. Het zich omkerende vlammige zwaard toont u wat uw zonde is en wat uw streven inhoudt.

'Eruit, ga uit uw legerplaatsen", klinkt het voor Sinaï. 'Heilig uzelf. Eruit, eruit, de rommelende donder, de verschrikkelijke bliksem, het vreselijke gericht tegemoet en laat niemand het wagen de berg op te klimmen'. De stem der bazuinen verkondigt: 'U mag niet omhoog of u bent verloren, u bent veroordeeld'. 'Eruit, weg met u', fluistert de duivel een mens in. 'Zo'n zondaar als u mag niet naar binnen. Als u er zich heen waagt, verpletter ik u het hoofd'.

'Eruit, eruit, de tijd van genade is door jou verspeeld. Jij hoort niet bij het volk dat de deugden van zijn God verkondigt. Je bent van

onder tot boven bevekt. Zij die daar binnenkomen, zijn niet zulke zondaren als jij. Zij die daar binnenkomen, hebben toch iets in zich wat jij niet hebt.' Zo spreekt menige ziel tot zichzelf en sluit zichzelf uit.

'Eruit, eruit. Zou Hij jou ook zalig willen maken? Nee, een onrechtvaardige zoals ik ben, moet God maar laten gaan, want wat zou zo iemand voor Zijn troon doen?' 'Eruit, eruit', denkt menigeen over zichzelf. 'God heeft me van Zijn Aangezicht verstoten. Hij heeft me verlaten. Zal ik ooit weer tot mijn God in Sion komen? Waar zijn de vorige dagen? Waar is de vroegere genade? Of waar zijn Zijne beloften?

O, mijn harp, mijn snarenspeel, hoe heerlijk heb je vroeger geklonken, maar nu is de deur dicht.' 'Eruit, eruit', klinkt het in de wereld en zegt men in de vrome stad. 'Wie kan je spraak langer verdragen? Je bent een ketter. Je bent buitengesloten met de sleutelen van óns hemelrijk'. Men wordt met smaad overladen: in het huis van degenen die men liefhad, wordt men geslagen en verwond. Van de vaders, van de broeders ontvangt men vijfmaal 39 slagen (vergelijk 2 Korinthe 11: 24). Ja, men zal door allen gehaat worden, omdat men de banier van gerechtigheid heeft willen planten. Ja, men moet uitgaan naar de woestijn met een naam die door allen verworpen wordt.

Erin! Erin!

Maar wat zal het 'eruit' van het oude paradijs? Wat het 'eruit' van Sinai? Wat het 'eruit' van de duivel? Wat het 'eruit' van de zonde? Wat dat van de twijfelmoedigheid, van de vrome zowel als van de goddeloze wereld?

Hij ging uit, dragende Zijn kruis. Laat ons dan uitgaan buiten de legerplaats, buiten de stad Gods die hierbeneden ligt. Wij hebben hier geen blijvende stad. En wie heeft de toekomstige in Zijn hand? De duivel echt niet. De zonde ook niet. De vrome wereld nog minder. En al schijnt het ook alsof God uitsluit, laat u van het doel niet afbrengen. Blijf smeken om ontferming en genade.

De hele strijd is slechts een schermutseling. De satan wil dat u Christus' genade en Gods liefde zou prijsgeven om zo zonder de gemeenschap van de Heilige Geest te zijn. Het is geschied. Het is historische waarheid. Dragende Zijn kruis, ging Hij uit. Zijn Naam Jezus staat er borg voor, dat Hij deze gang niet tevergeefs heeft gemaakt. Hij is uitgegaan tot eer van Zijn Vader, om de wet te herstellen, de zonde uit het midden weg te doen, de schuld en straf weg te nemen en de mens in gerechtigheid voor Zich te stellen.

Wat de lijken van de verbrande dieren buiten de legerplaats niet tot stand brachten, nadat hun bloed door de hogepriester in het heilige was gebracht, dat heeft Hij teweeggebracht toen Hij uitging. Wat het weggaan van de bok, die met al de zonden van het volk beladen in de woestijn uitgelaten werd, betekent, dat is het wat in Zijn uitgang werkelijk tot stand kwam. Met zonden, met ónze zonden ging Hij uit. Wij zullen Hem zondeloos terugzien, want de zonde is weg. Hij heeft ze weggedragen. Dat is een waarheid die ook voor de troon der genade waarheid is.

Zult u buiten blijven, beangstigde ziel? Dan is Hij niet uitgegaan... Maar als Hij uitgegaan is, dan bent u binnen. Stoort u zich niet aan wat u ziet; houd u vast aan de Onzichtbare. Zijn Naam is Zondenuitdelger; Zijn Naam is Verlosser. Dat Hij uitgegaan is, dat is uw trouwring. Hij heeft geopend door Zijn uitgaan. Wie kan toesluiten? Zijn wil brengt ons de zaligheid.

Het is niet wat het lijkt!

En waarheen ging Hij uit? Naar de plaats waar het met al Gods beloften gedaan leek te zijn. Hij ging uit. Niet van schande tot eer, maar van eer tot schande. Niet van de dood tot het leven, maar naar een plaats, waar al het Zijne en Hijzelf in de dood ging. Niet van het gericht naar de troon, maar van de troon naar het kruis, waaraan men Hem zou vastspijkeren, waaraan Hij zou doodbloeden, waaraan Hij niets zou zien dan verwerping, hoon en bespottung; naar het kruis, waaraan Hij niets zou zien van alle beloften waarop Hij vertrouwd had, waaraan Hem alle grond onder de voeten zou wegzinken, waaraan het de schijn zou hebben als was heel de arbeid van Zijn ziel verloren werk, als waren Zijn gebeden verworpen gebeden,

waaraan Hij juist het tegenovergestelde zou ervaren van wat Hij geloofde; naar het kruis, waaraan alles zou opgaan in ijselijke duisternis, in de uiterste verlatenheid van God en mensen.

Daar zou het er helemaal op lijken dat Kájafas gelijk had, dat alle overpriesters, schriftgeleerden en Farizeeën gelijk hadden, dat heel Jeruzalem, dat de duivel gelijk had en dat de wereld, de zonde gelijk hadden. Daar zou het lijken dat Hij een leugenaar leek, een door God verworpene, verlatene, verstotene, dat Hij Zichzelf verdorven, in het ongeluk en in de verdoemenis geholpen had, dat Hij Zich door de duistere machten van de hel als werktuig had laten gebruiken, dat Hij nu Zijn rechtvaardige straf leed, dat Hij nu de hel te verwachten had tot Zijn eeuwige woning. Maar toch, nochtans, juist zó, juist dáár, in zo'n tegenstelling, in die hitte van aanvechting, was waar: wat duivel scheen, was God; wat leugen scheen, was waarheid; wat schuim scheen, was goud; wat dood scheen, was leven; wat verdoemenis scheen, was genade; wat zonde scheen, was gerechtigheid en wat hel scheen, was de volle zaligheid uit de hemel.

Jezus volbrengt trouw Zijn werk

Geliefden, met welke ogen zal Jezus Golgotha bezien hebben, toen Hij als Lam deze plaats zag, die Zijn slachtbank moest worden? Mensen zag Hij, die niet wisten wat zij deden; toen Hij hen zag, heeft Hij ook ons gezien die ook niet weten wat wij doen, als het om Gods zaak gaat. Maar zoals Zijn liefde was, was ook Zijn uitgaan.

Hij was de ware Izak die Zich wilde laten slachten uit gehoorzaamheid aan Zijn Vader om door Zijn gehoorzaamheid veel kinderen tot de heerlijkheid te leiden. Daarom gaat Hij uit naar de Hoofdschedelplaats. Hij weigert niet de beker te drinken die de Vader Hem in de hand geeft en aan de lippen zet. Hij weigert Zich niet te laten dopen met de doop van alle beken Belials die over Hem heengaan. Daarom berouwt het Hem ook niet Zijn ziel voor Zijn schapen over te geven, nu Hij op Golgotha aankomt.

Daar houdt men halt met Hem te midden van geraamten, beenderen en schedels van vroeger ter dood gebrachte misdadigers. Alle duivelen dansten om Hem heen, omdat zij nu hun zin hadden; maar hoe kort was hun tijd (van vreugde). De eerste van de hamerslagen

die de spijkers door de gezegende handen en voeten van onze Heere dreven toen Hij aan het hout gespijkerd werd, was een slag op de harige schedel van de oude slang en van de antichrist en die slag bedwelmde de vijand reeds. Toen men het kruis met de Heere oprichtte, ging de schandpaal bij de satan door het giftige hart en toen onze Heere het hoofd neigde, is satans kop geheel vermorzeld.

Slotwoord

Geliefden, ik heb het u uit de volheid van het hart gepreekt en zal het blijven prediken. Zo lang er nog een ziel naar genade dorst, hoeft die niet te sidderen of te vrezen om zich aan eeuwige ontferming vast te houden. Laat deze zich vastklemmen aan Christus en Zijn genade. Het woord dat Hij is gekomen om zondaren te verlossen kan niet misleiden. Hongert u naar gerechtigheid? Laat u geen schrik aanjagen. Door de zonde niet, door Kájafas niet, door de wereld niet en door Pilatus niet.

Als de bovendorpels en deurposten van uw hart bestreken zijn met het bloed van het Lam Gods, Dat in het vuur van de liefde gebraden is, dan hoeft u beslist niet te vrezen voor de engel des verderfs. Het Lam Gods moet Zijn volk uit het Egypte van de duivel en van de dood hebben. Het Lam moet Zijn volk bij Zich hebben in Zijn rust. Geen klauw zal achterblijven. Aan goud en zilver zal het ook niet ontbreken. Het volk zal droogvoets door de Rode Zee gaan. Is het een leugen dat een arm zondaar verlost is, dan is het ook een leugen dat Jezus Zich heeft laten nemen en weg leiden. Is het een leugen, dat hĳ binnen is wie zich aan Hem vastgeklemd houdt en de wereld laat razen, dan is het ook een leugen dat Hij uitging naar Golgotha.

Maar Golgotha laat zich ook nu nog vinden. Op deze berg is nu een maaltijd bereid voor u allen die erkent verdoemeniswaardige zondaren te zijn. Het is een vette maaltijd, een maaltijd van reine wijn, van vet vol merg, van reine wijnen die gezuiverd zijn. Op deze berg is de bedekking weggenomen, het omhulsel waarmee we bedekt waren verslonden, zijn de tranen van de ogen afgewist, is de smaad is weggenomen en is de dood voor eeuwig verslonden.

Zelfs mijn schedel preekt

Daarom als ik sterf, — ik sterf echter niet meer — en iemand vindt mijn schedel, zo verkondigt die schedel hem nog: ik heb geen ogen, toch zie ik Hem; ik heb geen hersenen, geen verstand, toch omvat ik Hem; ik heb geen lippen, toch kus ik Hem; ik heb geen tong, toch zing ik Hem lof met u allen, die zijn Naam aanroept. Ik ben een harde schedel, toch ben ik heel week gemaakt en gesmolten in Zijn liefde. Ik lig hier buiten op het kerkhof, toch ben ik in het Paradijs! Al het lijden is vergeten. Dat heeft Zijn grote liefde voor ons teweeggebracht, toen Hij voor ons Zijn kruis droeg en uitging naar Golgotha.

Amen.

